

РЕШЕНИЕ

№ 1627

гр. Русе, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боян П. Войков

при участието на секретаря Елка П. Цигуларова
като разгледа докладваното от Боян П. Войков Гражданско дело № 20234520103321 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Тринадесета от ГПК.

Ищецът М. И., твърди, че срещу него е образувано изпълнително дело № 1129/2017 г. по описа на ЧСИ М. Д., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – Стара Загора, към което е присъединено негово публично задължение за заплащане на сумата от 7 000 лв., представляваща наложено наказание „глоба“ с влязъл в сила съдебен акт на 07.07.2017 г., постановен по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе. Това публично задължение представлявало наказание по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 4 НК, за което е приложима двугодишната давност по чл. 82, ал. 1, т. 5 НК, която била изтекла. Направил възражение пред ТД на НАП – Варна, офис Русе за изтекла погасителна давност, но бил уведомен, че в НАП липсвало информация за такова задължение, поради което действия по принудително изпълнение не били предприемани. Ищецът поискал от ЧСИ М. Д. да прекрати образуваното пред нея изпълнително производство във връзка с това публично вземане, но съдебният изпълнител отказал поради липса на правна възможност, тъй като произнасянето по възражение за изтекла давност можело да стане само в съдебно производство. Моли да бъде признато за установено, че не дължи не

дължи на ОС – Русе сумата от 7 000 лв., представляваща наложено наказание „ГЛОБА“ по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе, за което е образувано изпълнително дело № 1129/2017 г. по описа на ЧСИ М. Д., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – Стара Загора, за която е издаден изпълнителен лист от 26.07.2017 г.

В законоустановения 1-месечен срок ответникът ОС – Русе е депозирал отговор на исковата молба, с който счита същата за допустима, но неоснователна. Признава, че на ищеца му е било наложено наказание „глоба“ в размер на 7 000 лв. с влязло в сила споразумение от 07.07.2017 г. по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе, по което ищецът е бил подсъдим за извършено от него престъпление от общ характер. От този момент е започнал да тече двугодишният давностен срок по чл. 82, ал .1, т. 5 НК. С писмо изх. № 3549/26.07.2017 г. ответникът възложил на ЧСИ М. Д. събиране на глобата от 7 000 лв. и 5 лв. държавна такса за служебно издадения на 26.07.2017 г. изпълнителен лист, получен от ЧСИ на 28.07.2017 г., което било видно от известието за доставяне. С постановление от 01.08.2017 г. ЧСИ М. Д. образувала изпълнително дело № 1129/2017 г., като на същата дата е наложила запови на банковите сметки на ищеца И. в „Първа инвестиционна банка“ АД и в „Райфайзенбанк България“ АД, както и на трудовото му възнаграждение, получавано от ищеца в Затвора – Белене. С това действие давността е била прекъсната и е започнала да тече нова 2-годишна давност. В резултат на наложения запов на трудовото възнаграждение на ищеца в Затвора – Белене, на датите 30.04.2018 г., 12.07.2018 г., 22.10.2018 г., 16.01.2019 г., 17.04.2019 г., 15.07.2019 г. и 15.10.2019 г. постъпвали суми по изпълнителното дело, с което давността последователно е била прекъсвана, последно считано от 15.10.2019 г., от която дата е започнала да тече нова 2-годишна давност. Това било така, защото сумите не постъпвали доброволно от длъжника, а били преводи от трето задължено лице – Затвора Белене, в изпълнение на наложения запов върху трудовото му възнаграждение. На 13.05.2021 г. ЧСИ Д. наложила запов върху трудовото възнаграждение на ищеца И., получавано от „***“ ЕООД, по който не били постъпвали суми по изпълнителното дело. С налагането на запов давността отново била прекъсната. На 11.05.2023 г. ОС – Русе, като вискател по изпълнителното дело, възложил с молба на ЧСИ Д. правомощия по чл. 18 ЗЧСИ, поради което давността била прекъсната, защото искането да бъде приложен определен

изпълнителен способ с възлагателното писмо прекъсвало давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи. На 17.05.2023 г. съдебният изпълнител наложил възбрана на недвижим имот, собственост на ищеца, вписана на 22.05.2023 г., като с тези действия давността отново била прекъсната с две години до 22.05.2025 г., като безспорно към датата на предявяване на иска същата не е изтекла. От всичко това следвал изводът, че давността по изп. д. № 1129/2017 г. на ЧСИ М. Д. била многократно прекъсвана, поради което моли предявеният иск да бъде отхвърлен.

Предявеният от ищеца иск е с правно основание чл. 439 ГПК, а именно – позоваване на факт, изтекъл след приключването на съдебното дирене в производството, а именно – изтекла погасителна давност по чл. 82, ал. 1, т. 5 НК.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и съобрази приложимия закон, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Споразумение № 18/07.07.2017 г. по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе ищецът М. И. бил признат за виновен в извършване на престъпление от общ характер по чл. 354а, ал. 1, пр. 1 НК, за което му било наложено, освен „лишаване от свобода“, и кумулативно предвиденото наказание „глоба“ в размер на 7 000 лв. Това споразумение влязло в сила на 07.07.2017 г. С уведомление по чл. 182, ал. 2 ДОПК от 11.07.2017 г., връчено на ищеца в Затвора – гр. Белене на 17.07.2017 г., същият бил поканен да заплати доброволно сумата от 7 000 лв., представляваща наложеното наказание „глоба“. Тъй като плащане не последвало, на 26.07.2017 г. ОС – Русе издал Изпълнителен лист № 256/26.07.2017 г., с който ищецът И. бил осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на ОС – Русе сумата от 7 000 лв. – наложено наказание за извършеното от ищеца престъпление, както и да заплати сумата от 5 лв. – държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист. С писмо с изх. № 3549/26.07.2017 г. ОС – Русе изпратил до ЧСИ М. Д., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – Стара Загора Възлагателно писмо ведно с Изпълнителен лист № 256/26.07.2017 г. във връзка с което на 28.07.2017 г. било образувано изп. д. № 1129/2017 г. На 01.08.2017 г. ЧСИ Д. наложила запори на банковите сметки на ищеца И. в „Първа инвестиционна банка“ АД и в „Райфайзенбанк

(България)“ ЕАД, както и на трудовото възнаграждение на ищеца, получавано в Затвора – гр. Белене. С това действие давността е била прекъсната и е започнала да тече нова 2-годишна давност. В резултат на наложения заповест на трудовото възнаграждение на ищеца в Затвора – Белене, на датите 30.04.2018 г., 12.07.2018 г., 22.10.2018 г., 16.01.2019 г., 17.04.2019 г., 15.07.2019 г. и 15.10.2019 г. постъпвали суми по изпълнителното дело, с което давността последователно е била прекъсвана, последно считано от 15.10.2019 г., от която дата е започнала да тече нова 2-годишна давност. На 13.05.2021 г. ЧСИ Д. наложила заповест върху трудовото възнаграждение на ищеца И., получавано от „***“ ЕООД, по който не били постъпвали суми по изпълнителното дело. С налагането на заповеста давността отново била прекъсната и следвало да изтече на 13.05.2023 г. На 11.05.2023 г. ОС – Русе, като взыскател по изпълнителното дело, възложил с молба на ЧСИ Д. правомощия по чл. 18 ЗЧСИ, но съдебният изпълнител предприел действия по принудително изпълнение едва на 17.05.2023 г., когато наложил възбрана на недвижим имот, собственост на ищеца, вписана на 22.05.2023 г.

От представеното писмено доказателство – писмо от ТД на НАП – Варна, офис Русе, се установява, че НАП не е образувала изпълнително производство за събиране на публичното вземане, представляващо наложено наказание „глоба“ в размер на 7 000 лв. по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе.

Горната фактическа обстановка се установи от представените с исковата молба и с отговора на исковата молба писмени доказателства и най-вече от завереното копие на изпълнително дело № 1129/2017 г. по описа на ЧСИ М. Д., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – Стара Загора. Същата не е и спорна между страните, като спорният въпрос по настоящото дело е дали полученото от ЧСИ М. Д. на 11.05.2023 г. изявление на ответника и взыскател по изпълнителното дело, че възлага на основание чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител да извършва проучване на имуществото на длъжника и предприемане на начина и способа на изпълнение, прекъсва давността за вземането, предмет на изпълнението.

Глобата е уредена като вид наказание по Наказателния кодекс в чл. 37, ал. 1, т. 4 и чл. 47 НК. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 5 ДОПК глобата представлява публично държавно вземане и на основание чл. 163, ал. 4 ДОПК може да бъде възложена за събиране от съдебен изпълнител, като тогава се

прилага редът по ГПК. Тъй като е налице специален по-кратък срок за погасяване на публичните вземания спрямо чл. 171, ал. 1 ДОПК, а именно този по чл. 82, ал. 1, т. 5 НК, погасителната давност за изпълнение на наказанието „глоба“ е две години. Тъй като е образувано изпълнително производство за нейното събиране, разпоредбата на чл. 82, ал. 4 НК за абсолютната давност не се прилага – чл. 82, ал. 5 НК. По смисъла на чл. 82, ал. 3 НК предприемане на действия от страна на надлежните органи за изпълнение на присъдата следва да се считат и изпълнителните действия, предприемани от съдебния изпълнител за удовлетворяване вземането на вискателя.

По делото се установява, че от влизането в сила на 07.07.2017 г. на № 18/07.07.2017 г. по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе е започнал да тече двугодишният давностен срок за изпълнението, респективно събирането, на наложеното наказание „глоба“ в размер на 7 000 лв. – по аргумент от чл. 82, ал. 2 НК. Установява се, че тя е прекъсната за първи път на 01.08.2017 г., когато ЧСИ Д. е наложила запови на банковите сметки на ищеца И. в „Първа инвестиционна банка“ АД и в „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, както и на трудовото възнаграждение на ищеца, получавано в Затвора – гр. Белене. Макар и налагането на запови върху банковите сметки на ищеца да е било безрезултатно, тъй като същите са били без авоар, то в резултат на наложения запови на трудовото възнаграждение на ищеца в Затвора – Белене, на датите 30.04.2018 г., 12.07.2018 г., 22.10.2018 г., 16.01.2019 г., 17.04.2019 г., 15.07.2019 г. и 15.10.2019 г. са постъпвали суми по изпълнителното дело, с което давността последователно е била прекъсвана, последно считано от 15.10.2019 г., от която дата е започнала да тече нова 2-годишна давност. На 13.05.2021 г. ЧСИ Д. наложила запови върху трудовото възнаграждение на ищеца И., получавано от „***“ ЕООД, по който не били постъпвали суми по изпълнителното дело, но тъй като това изпълнително действие е било валидно, давността следва да се счита за прекъсната. След нейното прекъсване на 13.05.2021 г., давността е следвало да е изтекла на 14.05.2023 г. На 11.05.2023 г. обаче ответникът и вискател по изпълнението е депозирал молба, с която е овластил ЧСИ да извършва необходимите действия по изпълнението съгласно чл. 18 ЗЧСИ.

Според т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013, постановено на 26.05.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. прекъсва давността предприемането на кое да

е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ. В настоящия случай съдебният изпълнител е предприел действия по изпълнението едва на 17.05.2023 г., когато наложил възбрана на недвижим имот, собственост на ищеца. Според същото Тълкувателно решение искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В настоящия случай обаче в молбата за възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ не е направено искане да бъде приложен определен изпълнителен способ. Според цитираното Тълкувателно решение молбата, в която взыскателят не е посочил изпълнителен способ, е нередовна и подлежи на връщане. Когато искането от кредитора за предприемане на изпълнително действие / в това число и в хипотезите на възлагане от взыскателя съгласно чл. 426, ал.4 ГПК и чл.18 ЗЧСИ/, е направено своевременно, но то /изпълнителното действие/ не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство – Определение № 50130/08.03.2023 г. по гр.д. № 3235/2022 г., III г.о. на ВКС и Решение № 127/12.07.2022 г. по гр.д. № 2884/2021 г., III г.о. на ВКС. От това може да се направи изводът, че искането и овластяването по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ винаги имат самостоятелен прекъсващ ефект относно давността, независимо дали впоследствие въз основа на тях са предприети изпълнителни действия. По своята същност погасителната давност като правен институт представлява основание за отпадане възможността за удовлетворяване на притезателно право по принудителен ред, поради бездействието на взыскателя. Погасителната давност има за цел да стимулира взыскателя към предприемане на активни действия за удовлетворяване на своето вземане, като същият е длъжен да поддържа висящността на изпълнителния процес с отправянето на искания до съдебния изпълнител за предприемане на действия за принудително изпълнение. В наказателното право предвидените кратки давностни срокове имат за цел стимулиране на държавата към по-скоростно

реализиране на наказателната репресия, доколкото за постигане целите на наказанието същото следва да бъде изпълнено възможно най-бързо. В чл. 82, ал. 5 НК обаче е постигнат компромисен вариант между бързината на изпълнение на наказанието и неговото цялостно реализиране по отношение на глобата, доколкото е отчетена възможността поради една или друга причина осъденият да не разполага към момента на влизане в сила на присъдата с достатъчно средства, за да бъде наказанието изпълнено изцяло. Поради това, за да бъде реализирано наказанието „глоба“ спрямо осъденото лице, вискателят, в лицето на държавата и в частност съда, наложил глобата, следва с активни действия да покажат, че не са се дезинтересирали от изпълнението на това наказание. Възлагането на ЧСИ да извършва действия по изпълнението на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ показва именно, че вискателят не се е дезинтересирал от това да бъде събрано дължимото публично вземане, представляващо наложено наказание „глоба“. В този смисъл вискателят не е и загубил интерес от изпълнението, а е предприемал действия за удовлетворяването на това публично държавно вземане, поради което не може да се приеме противният извод, застъпван от ищеца, че подадената молба на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ не прекъсва давността, независимо че в същата не е посочен конкретен изпълнителен способ. В тълкувателната и казуалната практика на ВКС ясно е направено разграничението между подаване на нередовна молба за искане да бъдат извършени изпълнителни действия, без да бъде посочен конкретен способ за изпълнение, и възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, като в последния случай молбата не се явява нередовна, когато е поискано ЧСИ самостоятелно да предприема действия по принудително изпълнение поради възлагането на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ. Следователно молбата за възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ от страна на вискателя прекъсва давността и без да е необходимо вискателят да е посочил конкретен изпълнителен способ, защото тя не се явява нередовна.

Поради тези съображения настоящият съдебен състав счита, че вземането в размер на 7 000 лв., представляващо наложено наказание „ГЛОБА“ по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе, за което е образувано изпълнително дело № 1129/2017 г. по описа на ЧСИ М. Д., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – Стара Загора, не се явява погасено по давност и искът следва да се отхвърли като неоснователен.

С оглед на изхода на делото ответникът има право на разноски. Същият не е представил доказателства да е направил такива, поради което разноски не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран така, Русенският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. И. И., ЕГН: *****, с адрес ***, иск с правно основание чл. 439 ГПК **ПРОТИВ** Окръжен съд – Русе, с адрес гр. Русе, ул. „Александровска“ № 57, за **установяване недължимостта** на сумата от 7 000 лв., представляваща наложено наказание „ГЛОБА“ по НОХД № 455/2017 г. на ОС – Русе, за което е образувано изпълнително дело № 1129/2017 г. по описа на ЧСИ М. Д., с рег. № *** на КЧСИ, с район на действие ОС – Стара Загора, за които е издаден Изпълнителен лист № 256/26.07.2017 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Окръжен съд – Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____